

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 760/2022
28.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Тајане Матковић Стефановић и Тајане Миљуш, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Орел, адвокат у ..., против туженог Центар за социјални рад Апатин, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3133/21 од 08.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 28. априла 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3133/21 од 08.12.2021. године.

Образложење

Пресудом због пропуштања Основног суда у Сомбору 2 П1-483/21 од 06.09.2021. године усвојен је тужбени захтев, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде за коришћење годишњег одмора исплати наведене појединачне месечне износе са затезном каматом и да тужилци на име трошкова парничног поступка исплати износ од 9.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3133/21 од 08.12.2021. године, одбачена је жалба тужиле изјављена против првостепене пресуде.

Против другостепеног решења о одбачају жалбе, тужилца је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, којом решење побија из свих законом предвиђених разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијано другостепено решење по одредби члана 408. у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20), и утврдио да ревизија тужиле није основана.

Побијано решење донето је без битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према стању у спису предмета, тужила је поднела тужбу са захтевом да се тужени обавезе на исплату накнаде трошкова исхране у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, који је заснивала на тврдњи да је била у радном односу код туженог у периоду од априла месеца 2018. године до децембра месеца 2020. године, те да је добијала исплатне листе без обрачуна и исплате наведених накнада. Висину утужених накнада тужила је у тужби определила у износу од по 1.000,00 динара месечно. Предложила је да се изведе доказ вештачењем од стране вештака економско – финансијске струке, како би на основу налаза вештака прецизирала тужбени захтев.

Првостепени суд је, налазећи да су испуњени свих законски услови из одредбе члана 350. Закона о парничном поступку, донео пресуду због пропуштања којом је обавезао туженог да тужилји исплати накнаду трошкова топлог obroка и накнаду за регрес за коришћење годишњег одмора у висини како је то тужбом опредељено.

Другостепени суд је одбацио жалбу тужилје, са образложењем да тужила нема правни интерес за изјављивање жалбе, будући да јој је тужбени захтев усвојен у целости.

Тужила у ревизији оспорава овакву одлуку другостепеног суда. Истиче наводе који се тичу примене одредаба члана 350. Закона о парничном поступку, а односе се на услове за доношење пресуде због пропуштања. Суштина тих навода јесте да се висина износа који је тужени обавезан да исплати може утврдити једино вештачењем, који доказни предлог је тужила и ставила у тужби. Због тога сматра да нису испуњени услови за доношење пресуде због пропуштања. Указала је на одлуке истог првостепеног суда, којима су жалбе тужилаца у истој процесној ситуацији сматране предлогом за враћање у пређашње стање и заказана припремна рочишта. Сматра да је жалба дозвољена јер се ради о неутуђивом праву из радног односа тужилје.

Врховни касациони суд налази да ревизија тужилје није основана.

Одредбе о правилима поступка за доношење пресуде због пропуштања нису од значаја за оцену дозвољености жалбе против пресуде због пропуштања.

Правилно је другостепени суд применио одредбе члана 378. став 3. и 389. Закона о парничном поступку на основу којих је одбацио жалбу тужилје.

Одредбом члана 378. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да је жалба недозвољена ако лице које је изјавило жалбу нема правни интерес за изјављивање жалбе. Такву жалбу ће одбацити другостепени суд, ако то није учинио првостепени суд, по одредби члана 389. став 1. Закона о парничном поступку.

Тужила нема правни интерес за изјављивање жалбе против пресуде због пропуштања, јер је њоме тужбени захтев у целости усвојен, па је правилна одлука

другостепеног суда којом је жалба тужиље одбачена као недозвољена. То што се тужилца код опредељивања тужбеног захтева руководила очекивањем да ће га у току поступка прецизирати, није од значаја за дозвољеност жалбе. За примену наведене одредбе члана 378. став 3. Закона о парничном поступку није од значаја основ тужбеног захтева, односно правна природа потраживања из тужбеног захтева.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић